

8

Džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas**1807. gada oktobris**

VIŅI IEGĀJA TUKŠĀ istabā.

Tas ir, kāds tajā bija gan. Gultā gulēja Vintertones jaunkundze, taču filozofiem vajadzētu krietni palauzīt galvu, lai noteiktu, vai istabu, kurā guļ ne-laiķe, var vai tomēr nevar uzskatīt par tukšu.

Viņa bija ieģērbta baltā kleitā, kaklā viņai bija sudraba ķēde; viņas skaistie mati bija sasukāti un sakārtoti un ausīs iekārti pārļu un granīta auskari, — tomēr ļoti jāšaubās, vai tas Vintertones jaunkundzi šobrīd iepriecināja. Bija iedegtas sveces un kamīnā kurējās silta uguns, malu malās stāvēja vāzes ar rozēm, kas piepildīja istabu ar saldu smaržu, taču arī pašos smirdīgākajos Londonas bēniņos Vintertones jaunkundze gulētu tikpat bezkaislīgi.

— Ak, tad jūs sakāt, ka viņa izskatījās gluži ciešami? — apvaicājās misters Laselzs.

— Jūs viņu netikāt redzējis? — atjautāja Drolaits. — Ai! Viņa bija debešķīga. Gluži dievišķa. Īsts eņģelis.

— Re kā? Bet tagad, paskat, kāda sarukusi neglītene! Ieteikšu visām savām glītājām draudzenēm nemirt, — misters Laselzs noteica un pieliecās tuvāk. — Viņai aizvēruši acis.

— Viņas acis bija pati pilnība, — Drolaits klāstīja. — Skaidras, tumši pelēkas, ar garām, tumšām skropstām un uzacīm. Žēl gan, ka jūs viņu neesat redzējis — viņa bija tieši tāda būtne, kādu jūs būtu apbrīnojis. — Drolaits pagriezās pret misteru Norelu. — Nu, ser, vai esat gatavs sākt?

Misters Norels bija apsēdies krēslā pie kamīna. No izlēmības un lietišķuma, ko viņš bija izrādījis, ienākdams šajā namā, vairs nebija ne miņas; viņš bija nokāris galvu un bieži un smagi nopūtās, neatraudams skatienu no paklāja. Mistrs Laselzs un misters Drolaits raudzījās uz burvi ar tādu ieinteresētību, kas atbilda katra raksturam, — proti, misters Drolaits dīdījās un gaidās zibināja acis, kurpretim mistera Laselza seja pauda vēsu, smaidīgu neticību. Mistrs Drolaits pagāja dažus cieņpilnus solīšus tālāk no gultas, lai misteram Norelam būtu ērtāk pie tās pieiet, un misters Laselzs atbalstījās pret sienu un sakrustoja rokas (šo pozu viņš bieži ieņēma teātri).

Misters Norels vēlreiz nopūtās.

— Mister Drolait, es jau sacīju, ka šīs burvestības ir veicamas pilnīgā vienatnē. Es palūgšu jūs uzgaidīt lejasstāvā.

— Ak, nē, ser! — Drolaits protestēja. — Tik tuvi draugi, kā mēs ar Laselzu, taču nevaram būt nekāds traucēklis? Mēs esam klusi kā pelītes! Nepaies ne divas minūtes, kad jūs jau būsit pilnīgi piemirsis, ka mēs arī te uzturamies. Un man jāteic, ka es uzskatu mūsu klātbūtni par pilnīgi nepieciešamu! Kurš rīt pavēstīs pasaulei par jūsu sasniegumiem, ja ne Laselzs un es? Kurš pastāstīs par tā mirkļa neapraķstāmo lieliskumu, kad jūsu burvju mākas triumfēja un jaunā dāma modās no nāves miega? Vai par to neiedomājami skumjo brīdi, kad jūs bijāt spiests atzīt sakāvi? Jūs pats to nespēsīt ne pustik labi, ser! Un jūs to zināt!

— Varbūt, — atbildēja misters Norels. — Bet tas, ko jūs vēlaties, nekādā ziņā nav iespējams. Es nesākšu — es *nevaru* sākt, iekams jūs nebūsit atstājuši šo istabu.

Nabaga Drolaits! Viņš nevarēja piespiest burvi ķerties pie buršanas pret viņa gribu, taču tik ilgi gaidīt izdevību ieraudzīt burvestību un tikt izraidītam — ak, tas bija briesmīgi. Likās, viņš neizturēs šo triecienu. Pat misters Laselzs jutās mazliet vilies, jo bija cerējis redzēt kaut ko ļoti komisku un par to pasmieties.

Kad abi bija aizgājuši, misters Norels gurdi piecēlās kājās un paņēma līdzatvesto grāmatu. Viņš atšķīra to vietā, ko bija iezīmējis ar salocītu vēstuli, un nolika uz maza galdiņa, lai tā būtu pie rokas, ja savajagas ieskatīties. Tad viņš sāka skandēt buramvārdus.

Tie iedarbojās gandrīz acumirkli: kaut kas zaļš pēkšņi parādījās tur, kur pirmīt nekā zaļa nebija, un istabā uzvēdīja svaiga, salda mežu un pļavu smarža. Mistars Norels apklusā.

Istabas vidū kāds stāvēja: garš, izskatīgs džentlmenis ar bālu, tīru ādu un veselu gūzmu matu, tik koši baltu kā noziedējuša dzelkšņa pūkas. Viņa aukstās, zilās acis spulgoja, un viņam bija garas, tumšas uzacis, kuru gali izlocījās uz augšu. Viņš bija ģērbies tieši tāpat kā visi kārtīgi džentlmeņi, vienīgi viņa svārks bija zaļāks par zaļu — tādā krāsā kā lapas pašā vasaras sākumā.

— *O Lar!* — misters Norels iesāka drebošā balsī. — *O Lar! Magnum opus est mihi tuo auxilio. Haec virgo mortua est et familia eius eam ad vitam redire vult.*¹ — Mistars Norels norādīja uz gulošo.

¹ Ak, Gars! Man ir liela vajadzība pēc tavas palīdzības. Šī jaunava ir mirusi, un viņas ģimene vēlas atsaukt viņu atpakaļ dzīvē.

Ieraudzījis Vintertones jaunkundzi, džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas ļoti satraucās. Viņš iepleta rokas itin kā pārsteigts un iepriecināts un sāka bērtin bērt latīņu vārdus. Misters Norels, kas bija vairāk pieradis redzēt latīņu valodu rakstītā vai drukātā veidā, atklāja, ka tik raitai runai nespēj izsekot, lai gan šad un tad viņš pa kādam vārdam saprata, piemēram, vārdus *formosa* un *venusta* — ar tiem raksturo sievietes daiļumu.

Misters Norels nogaidīja, līdz džentlmeņa sajūsma mazliet noplok, un pievērsa džentlmeņa uzmanību spogulim, kas atradās virs kamīna. Tajā parādījās Vintertones jaunkundze: viņa gāja pa šauru, akmeņainu taku starp nemīlīgiem kalniem.

— *Ecce mortua inter terram et caelum!* — misters Norels pavēstīja. — *Scito igitur, O Lar, me ad hanc magnam operam te elegisse quia...*²

— Jā, jā! — iesaucās džentlmenis, piepeši pāriedams uz angļu valodu. — Tu izsauci *mani* tāpēc, ka burvju dāvanu ziņā man cilti nav līdzīgu! Tāpēc, ka es biju kalps un sirds draugs Tomasam Godblesam, Ralfam Stoksijam, Mārtinam Peilam un karalim Krauklīm! Tāpēc, ka esmu varonīgs, bruņniecisks, cildens un daiļš kā maijmēness! Tas viss arī tāpat ir saprotams! Būtu bijis neprāts saukt kādu citu! Mēs abi zinām, kas es esmu. Galvenais ir cits jautājums: kas, saki man, lūdzams, esi tu?

— Es? — misters Norels apstulbis pārjautāja. — Es esmu mūsaiķu dižākais burvis!

Džentlmenis savilka vienu smalki izlocīto uzaci, kā vēlēdamies sacīt, ka šāds apgalvojums viņu izbrīna. Viņš lēni apgāja misteram Norelam apkārt, aplūkodams to no visām pusēm. Tad, it nemaz neceremonēdamies, norāva misteram Norelam no galvas parūku un paskatījās zem tās, it kā misters Norels būtu grāpis uz uguns un viņš vēlētos zināt, kas būs vakariņās.

— Es... es esmu tas, kam lemts atdzemdināt Anglijas maģiju! — misters Norels stumījās, sakampdams parūku un no jauna uzlikdams to galvā — mazliet pašķībi.

— Mjā, acīmredzot tā arī ir! — atsaucās džentlmenis. — Citādi manis te nebūtu! Tu taču neiedomājies, ka es tērētu savu laiku trīspeniju žogmales

² Lūk, mirusi starp zemi un debesīm! Tad zini, ak, Gars, ka esmu izvēlējies tevi šim lielajam darbam tāpēc...

pesteļotājam, ko? Bet *kas* tu esi? Lūk, ko es gribu zināt. Kādas burvestības tu pieproti? Kas bija tavs skolotājs? Kādas burvju zemes tu esi apceļojis? Kādus ienaidniekus sakāvis? Kas ir tavi sabiedrotie?

Tāds jautājumu birums misteru Norelu pagalam pārsteidza, un viņš nebūt nebija gatavs sniegt uz tiem atbildi. Viņš minstinājās un vilcinājās, līdz beidzot pieķērās tam vienīgajam, ko spēja atbildēt puslīdz saprotami:

— Man nebija skolotāja. Es visu apguvu pats.

— Kā?

— No grāmatām.

— No grāmatām! — (Tas tika atcirsts ar galēju nicinājumu.)

— Jā gan! Mūsdienās ir daudz grāmatu par maģiju. Protams, visvairāk ir tādu, kur sarakstītas muļķības. Neviens tik labi kā es nezina, cik daudz muļķību sadrukā grāmatās. Bet var atrast arī ne mazums derīgu lietu un gluži apbrīnojami, kā cilvēks, mazliet pamācījies, sāk saskatīt...

Misters Norels bija ķēries pie sava iecienītā temata, taču džentlmenim ar matiem kā dzelkšņa pūkas nebija pacietības klausīties citu runās.

— Vai es esmu pirmais no manas cilts, ko tu sastopi?

— Jā, jā!

Šī atbilde, liekas, džentlmenim ar matiem kā dzelkšņa pūkas bija pa prātam, un viņš pasmaidīja.

— Tad re kā! Un, ja es atdzīvināšu šo jauno dāmu, kāda būs mana alga?

Misters Norels aizkrekšķējās.

— Kādu algu jūs... — viņš nedaudz aizsmakušā balsī jautāja.

— Ē, par to nav grūti vienoties! — atsaucās džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas. — Manas vēlmes attiecas uz pagalam pieticīgām lietām. Par laimi esmu pilnīgi svabads no alkatības un zemiskas godkāres. Patiesībā tu redzēsi, ka mans priekšlikums ir daudz izdevīgāks tev pašam, nevis man, — lūk, cik nesavtīgs es esmu! Es vēlos tikai palīdzēt tev visos tavos pūliņos, dot tev padomus visās lietās un rādīt ceļu tavās studijās. Ā! Un tu nedrīksti aizmirst pavēstīt visiem, ka par saviem izcilajiem sasniegumiem tev lielā mērā jāpateicas man!

Misters Norels izskatījās tā, it kā būtu mazliet nevesels. Viņš kāsēja un kaut ko murmināja par džentlmeņa augstsirdību.

— Ja es būtu no tiem burvjiem, kas to vien kāro kā uzvelt visus savus darbus citiem, tad jūsu piedāvājums būtu ļoti vilinošs. Bet diemžēl... Īsi runājot,

es turpmāk nedomāju izmantot jūsu — vai kāda cita jūsu cilts pārstāvja — pakalpojumus.

Ilgs klusums.

— Zini, tā nu gan ir nepateicība! — dzedri paziņoja džentlmenis. — Es biju tik izpalīdzīgs un pie tevis ierados. Es ar vislielāko labvēlību klausijos tavu apnicīgo vāvuļošanu. Neko neteicu par to, ka tu nenieka nesajēdz no maģijas kārtības un etiķetes. Un tagad tu noniecini manu piedāvājumu tevi atbalstīt? Citi burvji, man tev jāsaka, pārcieta visnejaukākās mocības, lai tikai izpelnītos manu palīdzību. Varbūt man labāk vajadzētu runāt ar to otru. Varbūt viņš labāk nekā tu zinās, kā pienākas uzbildināt personas, kam ir augstāks rangs un stāvoklis? — Džentlmenis pārļaida skatienu istabai. — Es viņu neredzu. Kur viņš ir?

— Kāds viņš?

— Otrs.

— Kāds otrs?

— Burvis!

— Bur... — misters Norels iesāka, taču šis vārds nepabeigts izdzisa viņam uz lūpām. — Nē, nē! Nekāda otra burvja nav! Es esmu vienīgais! Ticiet man, es esmu vienīgais! Kā jums varēja ienākt prātā?...

— Bet, *protams*, ka ir vēl otrs burvis! — džentlmenis paziņoja, it kā būtu kauns un negods noliegt tik acīm redzamu faktu. — Tavs labākais draugs!

— Man nav draugu, — atteica misters Norels.

Viņš neko nesaprata. Kurš draugs garam varēja būt prātā? Čaildermass? Laselzs? *Drolaits*?

— Viņam ir rudi mati un garš deguns. Un viņš ir ļoti iedomīgs — kā jau jūs visi, tu angli! — paziņoja džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas.

Tas neko nedeļa. Gan Čaildermass, gan Laselzs un Drolaits bija iedomīgi — katrs savā veidā; gan Čaildermasam, gan Laselzam bija garš deguns, taču neviens no viņiem nebija ruds. Misters Norels tā arī nekļuva gudrāks un, smagi nopūzdamies, atgriezās pie neatliekamiem jautājumiem.

— Tad jūs man nepalīdzēsīt? — viņš vaicāja. — Jūs nemodināsīt jauno dāmu no nāves miega?

— Es neko tādu neteicu! — džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas atrauca tādā tonī, it kā nespētu saprast, kā misteram Norelam kas *tik* aplams

ienācis prātā. — Jāatzīstas, — viņš turpināja, — ka pēdējos gadsimtos man mazliet apnikusi ģimenes locekļu un kalpu sabiedrība. Manām māsām un māsiņām gan ir daudz krietnu īpašību, kas runā viņām par labu, tomēr viņas nav bez saviem trūkumiem. Man diemžēl jāteic, ka viņas ir diezgan lielīgas, iedomīgas un vīzdegunīgas. Šai jaunajai dāmai, — viņš norādīja uz Vintertones jaunkundzi, — domājams, piemita visas pienācīgās dotības un tikumi? Viņa bija gracioza? Asprātīga? Sprigana? Untumaina? Vai viņa dejoja kā saules stars? Zirga mugurā traucās kā vējš? Dziedāja kā eņģelis? Izšuva kā Pēnelope? Runāja frančiski, itāļiski, bretoniski, velsiski un daudzās citās valodās?

Misters Norels lēsa, ka visnotaļ tā arī bija. Tieši tādas lietas, pēc viņa domām, mūsdienu jaunkundzes pieprot.

— Tad viņa man būs apburoša biedrene! — sasīzdams plaukstas, paziņoja džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas.

Misters Norels nervozi aplaizīja lūpas.

— Ko jūs ierosināt?

— Atdod man pusi dāmas dzīves, un esam līguši!

— Pusi viņas dzīves? — misters Norels pārjautāja.

— Pusi, — atkārtoja džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas.

— Bet ko viņas draugi teiks, kad uzzinās, ka es esmu atdāļājis pusi viņas dzīves? — jautāja misters Norels.

— Ē, viņi nekad par to neuzzinās. Vari uz mani paļauties, — solīja džentlmenis. — Turklāt šobrīd viņai dzīves nav nemaz. Puse dzīves ir labāk nekā necik.

Tiešām, puse dzīves varētu būt daudz labāk nekā necik. Ar pusi dzīves Vintertones jaunkundze varētu apprecēties ar seru Volteru un izglābt ievērojamo valstsvīru no bankrota. Tad sers Volters varētu palikt savā amatā un atbalstīt visus mistera Norela plānus Anglijas maģijas atdzemdināšanā. Tomēr misters Norels bija lasījis daudz grāmatu, kurās bija aprakstīti citu angļu burvju līgumi ar elfu cilts pārstāvjiem, un viņš ļoti labi zināja, cik blēdīgi šie radījumi mēdz būt. Viņam rādījās, ka viņš nojauš, kā džentlmenis domājas viņu piekrāpt.

— Cik gara ir dzīve? — viņš jautāja.

Džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas iepleta rokas, pauzdams pilnīgu vaļširdību.

— Cik garu tev gribētos?

Misters Norels iegrima domās.

— Pieņemsim, ka viņa būtu nodzīvojusi deviņdesmit četrus gadus. Deviņdesmit četri gadi ir visai cienijams vecums. Tagad viņai ir deviņpadsmit. Atliktu vēl septiņdesmit pieci gadi. Ja jūs viņai dāvātu vēl septiņdesmit piecus gadus, tad es neredzu iemeslu, kāpēc jūs pusi no tiem nevarētu paņemt sev.

— Tātad septiņdesmit pieci gadi, — piekrita džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas, — no kuriem tieši puse pienākas man.

Misters Norels pacēla bažīgas acis.

— Vai mums jāizdara vēl kaut kas? — viņš jautāja. — Varbūt kas jāparaksta?

— Nē, bet man kaut kas jāpaņem no dāmas, lai apliecinātu savas tiesības uz viņu.

— Ņemiet kādu no viņas gredzeniem! — ierosināja misters Norels. — Vai šo ķēdīti, kas viņai kaklā. Gan jau es spēšu izskaidrot, kāpēc viņai trūkst gredzena vai kaklarotas.

— Nē, — atteica džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas. — Vajag kaut ko... Ahā! Zinu!

Drolaits un Laselzs sēdēja viesistabā, kurā misters Norels pirmo reizi bija ticis ar seru Volteru Poulu. Tur bija visai nemājīgi. Uguns kamīnā tik tikko kvēloja, un sveces bija gandrīz izdegušas. Aizkari nebija aizvilkti, un neviens nebija aizvēris slēģus. Lietus bungāšana pa loga rūtīm radīja pagalam melanholisku noskaņu.

— Miroņu augšāmcelšanai ļoti piemērota nakts, — noteica misters Laselzs. — Logos sitas lietus un koku zari, un skurstenī gaudo vējš, — būtībā ir visi nepieciešamie scēniskie efekti. Mani nereti pārņem tieksme rakstīt lugas, un, kas zina, varbūt šīs nakts notikumi iedvesmos mani vēl vienam mēģinājumam — traģikomēdijai, kas stāstīs par trūkumā nonākuša ministra izmisīgajiem mēģinājumiem tikt pie naudas, izmantojot visus līdzekļus, sākot ar aprēķina laulībām un beidzot ar buršanos. Manuprāt, publikai tā varētu patikt. Nosaukums varētu būt, teiksim — “Žēl gan, ka viņa ir pagalam”.

Lasels ieturēja pauzi, lai Drolaits varētu pasmieties par viņa asprātību, taču Drolaita omu bija sabojājusi burvja atteikšanās ļaut viņam palikt un noskatīties buršanā, un viņš spēja atbildēt vienīgi šādi:

— Kā jums šķiet, kur visi pazuduši?

— Nezinu.

— Hm, ņemot vērā visu, ko mēs ar jums esam darījuši viņu labā, man liekas, mums pienāktos laipnāka uzņemšana! Nav pagājusi ne pusstunda, kopš viņi nespēja vien pietiekami paust savu pateicību! Un tagad pavisam aizmirsuši — tas ir ļoti nelāgi! Kopš mēs ieradāmies, mums nav piedāvāts ne kēksa gabaliņš. Vakariņām, protams, jau ir par vēlu, lai gan es, piemēram, bezmaz mirstu badā! — Viņš uz brīdi apklusā. — Uguns arī tūlīt izdzīsīs.

— Pieberiet klāt ogles, — Laselzs ieteica.

— Ko? Tad taču es nosmērēšos no galvas līdz kājām!

Svecēs cita pēc citas izdzīsīs, blāzma kamīnā kļuva arvien nespodrāka, līdz Venēcijas ainas pie sienām vairs bija tikai lieli, melni jo melni kvadrāti uz mazliet mazāk melnu sienu fona. Abi ilgi sēdēja klusēdami.

— Tur pulkstenis nosita pusdivi! — pēkšņi ierunājās Drolaits. — Cik vientulīga skaņa! Uff! Visas šausmīgās lietas, par kurām var lasīt romānos, vienmēr notiek tieši tad, kad nodimdējis baznīcas zvans vai tumšā mājā pulkstenis nosit stundu!

— Es nu gan neatceros nekādas sevišķas briesmas, kas būtu notikušas pulksten pusdivos, — atzīmēja Laselzs.

Tai brīdī viņi izdzirdēja soļus uz kāpnēm — tie tūdaļ pārtapa soļos gaitenī. Salona durvis atvērās, un kāds apstājās uz sliekšņa ar sveci rokā.

Drolaits pagrāba biguli.

Taču tas bija misters Norels.

— Nebīstieties, mister Drolait. Bailēm nav iemesla.

Tomēr mistera Norela seja, kad viņš pacēla augstāk svečturi, liecināja par ko citu: viņš bija ļoti bāls un viņa ieplestajās acīs, liekas, vēl vidēja pārdzīvoto šausmu duļķes.

— Kur ir sers Volters? — viņš jautāja. — Kur visi pārējie? Vintertones jaunkundze sauc savu māmiņu.

Pēdējo teikumu misteram Norelam nācās atkārtot divreiz, tikai tad abi pārējie saprata, ko viņš saka.

Laselzs divas vai trīs reizes samirkšķināja acis un pavēra muti, gluži kā pārsteigts, taču uzreiz attapās, aizvēra muti un savilka seju nievīgā vīpsnā, un vairs nešķīrās no tās visu atlikušo nakts daļu, it kā viņš it bieži iegrieztos namos, kuros no miroņiem tiek uzceltas jaunas dāmas, un ieskatītu, ka šī reize jau nu gan ne ar ko īpašu nav izcēlusies. Turpretim Drolaitam tikmēr bija jāpavēsta

vismaz tūkstoš dažādu lietu, un, visticamāk, viņš to visu arī pateica, taču diemžēl nevienam nebija vaļas iedziļināties viņa sakāmajā.

Drolaits un Laselzs tika aizsūtīti sameklēt seru Volteru. Tad sers Volters aizgāja pēc misis Vintertones un misters Norels ieveda cienījamo dāmu, asarainu un drebošu, viņas meitas istabā. Pa to laiku ziņa par Vintertones jaunkundzes atgriešanos dzīvē izplatījās arī citās mājas daļās; kalpotājus, to padzirdot, pārņēma liels prieks un pāri malām plūstoša pateicība misteram Norelam, misteram Drolaitam un misteram Laselzam. Sulainis un divi kalpi ieradās pie mistera Drolaita un mistera Laselza un lūdza atļauju sacīt, ka, ja misteram Drolaitam vai misteram Laselzam savureiz noderētu kāds pakalpojums, ko spētu sniegt sulainis vai kalpi, viņiem vajagot tikai to pateikt.

Misters Laselzs pačukstēja misteram Drolaitam, ka viņam līdz šim neesot ienācis prātā, ka, darīdams labus darbus, viņš pamudina ļoti daudzus zemas kārtas pārstāvjus runāt ar viņu nepiedodami familiāri — tas esot neciešami —, viņš centīšoties vairāk tā nedarīt. Par laimi, zemās kārtas pārstāvji bija tik sajūsmīnāti, ka neuzzināja, cik ļoti ir viņu aizvainojuši.

Drīz kļuva zināms, ka Vintertones jaunkundze ir piecēlusies no gultas un, atbalstīdamās pret mistera Norela elkoni, aizgājusi uz savu mazo viesistabu, kur apšēdināta krēslā pie kamīna un palūgusi tēju.

Drolaits un Laselzs tika aicināti doties uz trešo stāvu, un mazā, mājīgā viesistabā atrada Vintertones jaunkundzi, viņas māti, seru Volteru, misteru Norelu un dažus kalpus.

Spriežot pēc misis Vintertones un sera Voltera izskata, varētu nodomāt, ka tieši viņi šonakt ir pabijuši vairākās viņpasaulēs; abi bija pelēki no vaiga un pavisam sakritušie; misis Vintertone raudāja, un sers Volters lāgiem pārlaida roku savai bāļajai pieri kā cilvēks, kas piedzīvojis šaušalas.

Savuties Vintertones jaunkundze likās gluži mierīga un apvaldīta kā jauna dāma, kas pavadījusi rāmu, klusu vakaru mājas omulībā. Viņa sēdēja krēslā tai pašā elegantajā kleitā, kas viņai bija mugurā, kad Drolaits un Laselzs viņu pēdējo reizi redzēja. Viņa piecēlās un uzsmaidīja Drolaitam:

— Ser, mēs, liekas neesam tikušies, tomēr man stāstīja, cik daudz pateicības esmu jums parādā. Baidos, ka šis parāds cilvēka spēkiem nav atmaksājams. Tas, ka es vispār šeit esmu, lielā mērā noticis jūsu neatlaidības un uzstājības pēc. Paldies jums, ser! Liels, liels paldies!

Saturs

PIRMĀ DAĻA

Misters Norels

1. Hartfjū bibliotēka	9
2. Traktieris “Senā zvaigzne”	22
3. Jorkas akmeņi	35
4. Anġļu maģijas draugi	45
5. Drolaits	57
6. “Maģija nav cienijama, ser”	73
7. Otru reizi tādas izdevības var nebūt	84
8. Džentlmenis ar matiem kā dzelkšņa pūkas	91
9. Lēdija Poula	100
10. Cik grūti likt burvi pie darba	105
11. Bresta	108
12. Anġļu maģijas gars mudina misteru Norelu steigties palīgā Lielbritānijai	113
13. Burvis no Trednīdl-strītas	124
14. Ferma “Salauztā sirds”	133
15. “Kā jūtas lēdija Poula?”	141
16. Zudusī cerība	151
17. Divdesmit piecu ģineju neizskaidrojamā parādīšanās	158
18. Sers Volters lūdz padomu dažādu profesiju džentlmeņiem	167
19. Klubs “Rītausmas zēni”	175
20. Šaubīgais cepurnieks	182
21. Marseļas taro	190
22. Ziļļu bruņinieks	198

OTRĀ DAĻA

Džonatans Streindžs

23. Ēnu nams	217
24. Otrs burvis	232
25. Burvja audzināšana	243
26. Valstsābols, kronis un scepteris	257
27. Burvja sieva	269
28. Roksboro hercoga bibliotēka	285
29. Žozē Eštorila namā	299
30. Roberta Faindelma grāmata	321
31. Septiņpadsmit beigti neapolieši	333
32. Karalis	357
33. <i>Liec mēnesi pie manām acīm</i>	375
34. Tuksneša pievārtē	385
35. Džentlmenis no Notingemširas	390
36. Visi pasaules spoguļi	404
37. Pieci pūķi	417
38. "Edinburgas apskatā" lasāms	430
39. Divi burvji	434
40. "Varat man ticēt: tādas vietas nav"	450
41. Stārkrosa	472
42. Streindžs nolemj rakstīt grāmatu	483
43. Mistera Haida neparastais piedzīvojums	494
44. Arabella	513

TREŠĀ DAĻA

Džons Askglāss

45. "Angļu maģijas vēsture un prakse", priekšvārds	519
46. "Debesis runāja ar mani..."	524
47. "Viens ar mēli ādu, otrs ar zilu — tas tak kaut ko nozīmē"	537
48. Gravīras	552
49. Mežonība un trakums	568
50. "Angļu maģijas vēsture un prakse"	574
51. Greistilu ģimene	594

52. Vecā dāma no Kanaredžo	604
53. Beigta, pelēka pelīte	611
54. Maza lādīte sirdsēstu krāsā	624
55. <i>Otrais savu lielāko dārgumu redzēs naidnieka rokās</i>	640
56. Melnais tornis	653
57. Melnās vēstules	667
58. Henrijs Vudhops dodas viesos	671
59. Leikrota, vakara vilks	680
60. Vētra un meli	700
61. Koki runā ar akmeņiem, akmeņi runā ar ūdeņiem	712
62. <i>Es iznācu pie viņiem kļiedzienā, kas iztraucēja ziemas meža klusumu</i>	723
63. <i>Pirmais apraks savu sirdi tumšā mežā zem sniega, taču vienalga jutīs, kā sāp</i>	729
64. Divējas lēdijas Poulas	747
65. Pelni, pērles, sega un skūpstis	758
66. Džonatans Streindžs un misters Norels	768
67. Vilkābele	780
68. "Jā"	786
69. Streindžieši un norelieši	800